

LAIVAS

No. 44. Metai X

Spalio-October 25, 1930

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

JONO 4, 46—53.

NUO metu buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Judiejos į Galilieją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagydyti jo sūnų, kurs buvo marinamas. Tuomet Jėzus jam tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebuklų, jūs netikite. Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, atėik pirma nekaip mano sūnus numirs. Jėzus jam tarė: Eik, tavo sūnus gyvas. Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jėzus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakydami, kad jo sūnus gyvas. Jis tad paklausė juos apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau. Jie atsakė: Vakar septintoje valandoje liovėsi krėtės jį drugys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta

Lekcija.

EFEZ. 5, 15—21.

ROLIAI: žiūrėkite, kaip atsargiai turite elgtis; ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi, gerai naudokitės laiku, nes dienos yra piktos. Todėl nebūkite neprotingi, bet supraskite, koki yra Dievo valia. Neapsigerkite vynu, kuriame yra ištvirkimas. Būkite pilni šventosios Dvasios, kalbėdamies tarp savęs psalmėmis, imnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir džiaugdami savo širdyse Viešpačiui; dėkodami visuomet už visa Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, Pasiduokite vieni kitiems Kristaus baimėje.

valanda, kurioje Jėzus jam tarė: Tavo sūnus gyvas, ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

OBERAMMERGAU, Vokietija. Šiame Vokietijos kaime šiemet perstatoma Kristaus Kančia. Tūkstančiai žmonių iš visų šalių atsilankė ten pamatyti tą nepaprastą vaidinimą. Buvo nekurie Amerikos lietuviai tenai.

Ypatingai daug amerikiečių turistų katalikų ir nekatalikų ten mėgsta lankytis

ir pamatyti vaidinimą.

Rugsėjo 28 d. ten atsilankė amerikietis milijonierius Henry Ford su savo žmona. Paklaustas kaip jam patiko vaidinimas, atsakė, kad jam labai patiko ir jis jaučiasi kuodidžiausiai patenkintas savo atsilankymu čionai.

— 0 —

Katalikai Stato, "Katalikai" Griauja

Jėzus Kristus statė. Jis statė Dievui namus. Jis steigė Jo karalystę. Kiekvieno doro kataliko širdis yra Dievo sostas. Ji yra Dievo namas. Iš jos Dievas karaliauja ant žmogaus.

Katalikų Bažnyčia Jėzaus Kristaus statybą tęsė ir tęsia toliau. Taip sutvarkė žmonių Išganytojas — Jėzus. Jis paliko maldą, kuri primena katalikui reikalą statyti.

"Teateinie Tavo karalystė" liepė Jėzus "visuomet melsti ir niekad nesiliauti." Tai statybos žodžiai. Daryti, kad Kristus visur karaliautų, vadinasi atlikti gražiausią ir kilniausią statybos darbą.

Viskas praeis, pranyks, sugrius, subyrės, bet Kristaus karalystė bus amžinai. Laimingi, kurie yra tos karalystės sūnūs. Jie karaliaus per amžius.

Katalikai, susipratę, žinoma, katalikai, stato. Jie dirbo, kaip įmanydami, kad jų širdys būtų Dievo karalystė. Jėzus pasakė: "Dievo karalystė yra jūmyse." Katalikai žino, kad ta Dievo karalystė yra juose, kaip ilgai jie savo kasdieninį gyvenimą pritaiko prie Dievo įsakymų ir Bažnyčios nurodymų. Taip darydami, jie stiprina Dievo karalystę savyje ir ją plečia kituose.

Bet yra "katalikų," kurie, nešioja tik vardą kataliko, ir jie griauja. Jie griauja Dievo karalystę savyje ir kituose. Jie trukdo plėtimosi Dievo karalystės. Jie pasidaro "melagysčių tėvo" — šetono pavaldiniai ir stato jam sostą savo širdyje.

Čia paduosiu ištraukas iš protesto laiško. Jos parodys, ką reiškia gyvenime kataliko blogas ir geras pavyzdys. Tai bus įrodymu, kas stato ir kas griauja.

Viena ištrauka štai kaip skamba:

"Lengviausias pasaulyje dalykas, taip man išrodo, pasilikti kataliku, jei kas ištikrųjų yra susidomėjęs Bažnyčia. Aš nerandu ypatingų sunkumų, kurie būtų kliudę mano perėjimą į katalikus. Vienok daug laiko praslinko, iki katalikų religija mane gerai sudomino. Aš pažinojau keletą katalikų. Jie nebuvo uolūs katalikai. Viskas, ką aš žinojau apie katalikų Bažnyčią, atėjo man iš protestantiškų šaltinių. Man pasipiktinimo ir susitrukdymo versme buvo katalikų indiferentizmas ir blogas pavyzdys. Bet ta kliūtis pranyko, kada man teko susipažinti su kataliku, kuris pavyzdingai ėjo savo religijos pareigas. Jo nuoširdumas ir tikrumas sudomino mane."

Čia jis parašė toliau aiškią tiesą. Katalikų Bažnyčia su visu savo mokymu ar praktikomis yra taip nuosekli, taip turtinga dieviškais dalykais, kad kiekvienas, kuris ištikrųjų yra susirūpinęs rasti tikrąją Kristaus Bažnyčią, neranda sunkių kliūčių pasilikti josios nariu.

Laiško rašytojas pabrėžė, kad jį su laikė eiti pirmyn ir gilintis į katalikų religiją, katalikų, su kuriais jis buvo susipažinęs, apsileidimas ir blogas pavyzdys. Vėliaus, kada jis sutiko tikrąjį kataliką, kurio gyvenimo siela buvo religija. Kada rašytojas pamatė, kad gilus to kataliko tikėjimas perima jos visą elgimosi, tuomet jo širdį pagavo katalikų religija.

Ne vienas katalikas mąsto, kaip protestantai negali suprasti katalikų religijos teisingumą. Viršminėta pastaba tai išaiškina. Reikia tik pasvarstyti.

Štai nekatalikas ieško tikėjimo tiesos ir tikrosios Bažnyčios. Jam sakoma, kad katalikų Bažnyčia yra tikroji. Jis

žiūri į katalikus, kuriuos jis pažįsta. Šie tikrosios Bažnyčios nariai, pasirodo, nebrangina tiesų, kurias išpažįsta. Gyvenime jie ne geresni už kitus, o gal nekuriais atžvilgiais blogesni. Tuomet nekatalikui turi atsirasti supratimas, kad neverta ir interesuotis ta religija, kurios išpažintojai blogesni už kitus.

Visiškai kitokį supratimą apie katalikų Bažnyčią įgauna nekatalikai, kuomet jie mato katalikus labai uoliai einančius savo tikėjimo viešąsias ir privates pareigas.

Štai ką gyvenime reiškia pavyzdžiai.

Antras dalykas, kurį tinka įsitęmyti iš to atsivertėlio laiško, yra šis: "Aš atsiverčiau į katalikus. Turiu pasakyti iš prityrimo, kad ne argumentai daro nekatalikus katalikais. Jie nedaug daro. Daugiausiai daro gero geri pavyzdžiai. Gero kataliko, o ypatingai geros katalikės pavyzdingas gyvenimas, atlieka stebėtinus dalykus, daro kone stebklus.

Kiekvienas blogas katalikas — tokiu aš laikau nepraktikuojantį tikėjimo kataliką — sulaiko protestantus nuo Bažnyčios. Viena iš gyvuojančių tikrųjų baisenybių yra nepraktikuojantieji tikėjimo katalikai.

Tikinti katalikė, kurios katalikybė prasimuša jos visame gyvenime, yra tilsas, kuriuo daug vargšių klaidžiojančių sielų, nueina pas Kristų ir Jo Bažnyčią.

Kiekvienas katalikas, kurie slepia savo šviesą po "bušeliu" yra taip pat kliūtis, dėl kurios daug asmenų stovi atstu nuo Bažnyčios.

Katalikės moterys Jungtinėse Am. Valstybėse turi didžią įtaką. Jos privalo ją panaudoti, kad atverstų visą Ameriką."

Ar reikalingi dar čia koki priedai ir paaiškinimai?

Jėzus Kristus pasakė: "Būkite tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas yra."

Šį idealą pastatė Jėzus savo išpažintojams, kad jie jį siekdami save pašventintų ir savo pavyzdžiu vis daugiau ir daugiau žmonių prie Dievo patrauktų.

Vieną kartą šv. Pranciškus Asyžietis tarė vienam savo vienuoliniam draugui: "Eiva žmonėms pamokslų sakyti."

Išėjo į miestą. Perėjo jį skersai išilgai įvairiomis gatvėmis ir gryžo namo, nepasakę niekam nei vieno žodžio. Tuomet draugas Pranciškaus paklausė: "Kada pamokslus sakysiva? Jau pasakėva," atsakė šventasis.

Taip. Jų neturtas, nuolankumas, kuklumas, dievotumas buvo geresnis pamokslas negu iškalbingiausi žodžiai.

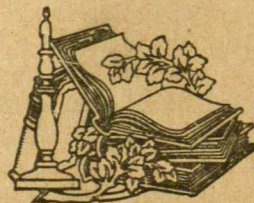
Taip buvo tuomet, taip turėtų būti dabar.

Gi kaip daug katalikų net neapkalta savęs, davę blogą pavyzdį, kuomet ištikrųjų turėtų labai kaltinti save, nedavę gero pavyzdžio.

Taip. Katalikas turi pareigą duoti visuomet gerą pavyzdį. Jis tai padarys, jei uoliai laikosi savo gyvenime savo tikėjimo nurodymų.

Kiekvienoje parapijoje įvyks skaitlingi atsivertimai, jei visi katalikai tikrai bus pavyzdingi.

Šios pastabos turėtų prigyti prie kiekvieno kataliko ir širdies. Kiekvienas katalikas taptų misijonierium savo pavyzdžiu, kuris daugiau pasako kitiems, negu iškalbingiausi žodžiai.

Kapinės.

Rašo *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*
(Užbaiga).

Pasaulinės valdžios ir kapinės.

Nesunku yra suprast, kad pasaulinės valdžios ir gali tarti savo žodį kapinių reikale. Jų užduotis yra apsaugot žmogaus gyvybę, rūpintis sveikatos palaikymu, o čia lavonas netinkamai ir netinkamoje vietoje palaidotas, ypatingai užkrečiamos ligos numarintas, grėsia pavojumi piliečių gyvybei ir sveikatai.

Seniau miestai nebuvo taip dideli kaip šandie, nors tat anais laikais kapinės ir būdavo už miesto, tačiau miestams beaugant kapinės atsiduria vidumiesty, reikia kas nors daryt, kad pagerinus tą dalykų stovį, reikia kapinės iškelt, reikia išspręst lotų ir paminklų savasties klausymą, žodžių pinasi daug reikalų, kurių negalima atlikt be pasaulinių valdžių, o kartais ir be teismų įsikišimo.

Tačiau valdžios, besirūpindamos kapinių reikalais, prieina pamaži prie visiško kapinių užvaldymo ir prie visiško kapinių tikybinės antspaudos nuplėšimo. Kapinės tuomet pasidaro lavonų sandėlis be jokio skirtumo tautos ir tikybos. Nekrikštytas, bedievis, masonas, protestonas yra laidojamas šalia kataliko ir atvirkščiai.

Tokios kapinės, nors būtų buvusios pašventintos, šiandien yra netekusios savo šventumo, jos yra nesuderinamos su Bažnyčios dvasia, katalikai neprivalėtų jose laidotis. Tačiau ne visuomet galima to išvengt, žmogus ir nenorėdamas turi į jas patekt, kuomet nėra katalikiškų kapinių.

Tokios pasaulinės kapinės yra daugelyje vietų šiandien Europoje, ypatingai Vokietijoje prie didelių miestų. Bažnyčia leidžia atlikt visas pakasynų ceremonijas,

bet įsako atskirai pašventyt kiekvieną grabavietę. Kaip kur yra paprotys berti į karstą pašventintos žemės.

Anglijoje tuo žvilgsniu yra geresnė padėtis. Nors kapinės ir yra miesto valdybos žinioje ir visiems tikėjimams bendros, tačiau žemė yra padalinta tarp įvairių tikėjimų, taip kad kiekvienas tikėjimas gali šeimininkauti ant savo sklypo, kaip jo įstatymai reikalauja. Katalikai be jokio varžymo gali dėti parašus ant savo paminklų.

Kapinių būklė Jungtinėse Valstijose.

Jungtinėse Valstijose atskirų valstijų įstatymai apie kapines, imant bendrais bruožais, yra beveik vienodi, reikalaujama tik, kad draugija, ar bendrovė, kurios yra kapinės, būtų inkorporuota, kad tinkama būtų kapinėms vieta sveikatos žvilgsniu, kad turėtų apsaugą.

Kai kuriose valstijose žiūrima į kapines kaipo į kokios nors bendrovės savastį, o ne Bažnyčios tiesioginiu būdu ir tais pagrindais būna tvarkoma visa valstijos teikiama globa.

Visos kapinės yra liuosos nuo mokesčių, o paminklai tenai esamieji apsaugoti nuo naikinimo. Kūnai yra apdrausti įstatymais nuo pajudrinimo. Alabamos valstijoje vienoje vietoje kapinių valdyba perkėlė mažo vaikelio kūną į kitas kapines, nes šios jau turėjo būt apleistos. Tėvai kreipėsi į teismą ir kapinių valdyba turėjo užmokėti bausmę sumoje \$1,700.

Daugelyje valstybių skaitoma kriminališku nusikaltimu gadinimą paminklų, tvorų, medžių ant kapinių.

Mirusiųjų kūnai skaitosi savastimi jų artimiausių giminių, kurie gali juos tvarkyt savo nuožiūra, žinoma, prisilaikant sveikatos reikalavimų.

Loto pirkikas nesiskaito tos vietos savininku, bet nuomotoju, turi tat prisi-

laikyti taisyklių ir įstatymų, kuriais kapinės yra tvarkomos. Katalikų Bažnyčia pav. yra nustačiusi, kas gali būt palaidotas šventoje vietoje, o kas ne. Jeigu dabar loto savininkas norėtų palaidot ant savo loto tokį numirėlį, kuriam yra atimtos teisės į šventą vietą, valdžios teismai palaikys Bažnyčios pusę ir neleis palaidoti ant užpirkto loto žmogaus, kuris, einant Bažnyčios įstatymais, nebuvo katalikas.

Vienas katalikas turėjo nusipirkęs lotą ant katalikiškų kapinių. Jam mirus kapinių valdyba atsisakė priimti jį į kapines, nes buvo prisirašęs prie masonų sektos, o tokius Bažnyčia ekskomunikuoja ir mirusius atsisako laidoti šventoje vietoje. Giminės užsispyrė jį palaidot, kaip jie manė, savame lote. Klausimas atsிடūrė teisme. New Yorko aukščiausias teismas palaikė Bažnyčios pusę ir neleido laidoti masono ant pašventintų kapinių.

Einant tam tikrais įstatymais, gali būt žemė apdrausta nuo kapinių, reiškia negalima tos žemės paversti kapinėmis, o vėl kapines galima paversti viešomis aikštėmis, perkirsti gatvėmis susisiekimo dėliai.

Yra valstybių, kuriose kapinės yra apdraustos įstatymais, nevalia tuomet kapinių judinti, nevalia perkirsti jų keliais ir gatvėmis, nors miesto normalus augimas to labai reikalautų.

Kapinės gali būt uždarytos, reiškia sustabdytas tolesnis kūnų laidojimas, jeigu atsirastų pavojaus gyventojų sveikatai.

Paminklų taisymas, žemės ir takų tvarkoje palaikymas duoda pagrindo ginčams tarp lotų savininkų ir kapinių valdybos. Nėstant aiškių taisyklių kapinių statute, teismai palaiko lotų savininkų pusę ir uždėda pareigą kapinių valdybai palaikyti tvarkoje kapus.

Paminklai skaitosi savastimi teisėtų paveldėtojų, todėl gali ieškoti per teismą atlyginimo už paminklų naikinimą arba gadinimą.

Kaip matome Jungtinių Amerikos Valstijų įstatymai yra gana palankūs kapinėms, einant tais įstatymais labai lengvai galima išlaikyti kapinių šventumas, reikia tik, kad patys katalikai susiprastų ir prisitaikintų prie Bažnyčios reikalavimų, būtent, kad katalikai tikintieji nesilaidotų laisvamanių, ar sektų kapuose ir kad nereikalautų, nepavartotų apgavysečių, kad nekatalikus palaidojus katalikiškuose kapuose.

Pirmutinis apsileidimas užgauna Bažnyčios mokslą apie kūno šventumą ir garbingą jo iš numirusių prisikėlimą; užgauna ir skriaudžia numirėlį, nes atima jam dvasišką pagalbą, kuri yra teikiama palaidotiems katalikiškuose kapuose. Kas kada yra matęs laisvamanius ar kitus sektantus susirinkusius kapinėse ir besimeldžiančius už savo numirėlius?

Laidojimas vėl nekataliko katalikiškos kapuos užgauna ir ižeidžia vietos šventumą.

Neprotingai daro ir tie, kurie savo numirėlius skelbia nekatalikiškuose laikraščiuose, kviečia nekatalikus graborius su patarnavimais. Tiek iš to viso yra naudos, kiek yra naudos iš popiroso, kurį laisvamanis surūko pas bažnyčią berydamas pamaldų metu.

Būkime, tat, susipratę katalikai ir katalikiškai laidokime savo brangius numirėlius.

VIEŠPATIES JĖZAUS PAŽADĖJIMAS.

Viešpats Jėzus pažadėjo šv. Margaritai laiminti tiems namams, kuriuose bus išstatytas jo Širdies paveikslas: 1. Aš atnešiu ramybę į jų šeimas. 2. Aš palaiminsiu namams, kuriuose bus viešai laikomas ir garbinamas mano Širdies paveikslas.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tāsa).

Priežastys sausumų gali būti betarpinės ir bendrosios.

Kadangi dvasiniai sausumai pasireiškia daugiausiai pojūčiuose ir dvasios nuotaikoje, tai kas gadina pamaldžią žmogaus nuotaiką, yra to sausumo betarpinė priežastis. Ir taip:

1. Kūno ligotumas. Nesveikata dažnai gadina žmogų ir apima rūpesčiais mintį.

2. Dvasios neramybė, kilusi iš patirtų įvairiausių pagundų, baimių ir sąžinės baimingo ligotumo.

3. Ypatingosios Dievo malonės netekimas, kuri iki tol teikė džiaugsmo jausmingai žmogaus prigimčiai. Tą malonę V. Dievas kartais duoda sielai, kartais atitraukia, ar tai dėl to, kad siela nenorėjo tinkamai ją naudotis, ar dėl to, kad V. Dievas sausumo mėginimais nori sustiprinti ir patobulinti dorybėse sielą.

Bendroji sausumų priežastis yra viena — maloninga Dievo Apveizda. Ji veda sielą į tobulumą.

Iš karto V. Dievas suteikia sielai daug pamaldaus džiaugsmo, bet kiek pašaukime įsistiprėjusiai sielai palieka pačiai vienai pamaldume augti.

Dvasinio gyvenimo mokytojai čia taiko Šv. Rašto žodžius: „Aplankai jį anksti rytą ir tuojau jį turi.“ (Job. 7, 18). „Aš sakau jums tiesą: Jums geriau, kad aš einu.“ (Jon. 16, 7).

53. Sausumų nauda.

„Kristaus Sekimo“ knygų rašytojas sako: „didelis ir labai didelis yra daiktas mokėti nukęsti lygiai žmonių ir Dievo palinksminimo trukumą ir dėl Dievo garbės noriai širdies ištrėmimą kentėti, ir nei kokiam daikte savęs neieškoti ir neatsižiūrėti į savo nuopelnus.“ (II kn. 9 sk. 1).

Širdies ištrėmimas, — tai dvasinis sausumas. Jisai skaudus yra sielai, bet jis tiksliai

valo ją ir teikia, anot šv. Jono nuo Kryžiaus, sekančias naudas:

1. Sausumų metu tikrai pažįstame savo negalią ir nesugebėjimą gyventi pamaldų gyvenimą.

2. Tai žinodami, imame labiau įvertinti Dievo veikimą mūsų sieloje, kad mus pašventus.

3. Išmokstame pareikšti V. Dievui savo aukštesnę pagarbą ir labiau įvertiname Dievo teikiamas mums malones, be kurių, patys vieni pasilikę, nieko negalime gero padaryti.

4. Sekmingiau atitraukiame savo širdį nuo pamėgimo įvairių daiktų, nuo pavojingų prisirišimų prie kitų asmenų ir savęs ieškojimo.

5. Iš tikrųjų tada ieškome Dievo ir nuširdžiai Jam aukojamės, nes suprantame, jog mums reikia ne tiek geidauti dieviškų palinksminimų ir suraminimų, kiek veržtis prie visų sugeltų širdžių Palinksmintojo — Dievo.

Iš to seka didesnis sielos apsilvalymas ir didesnis dorybėse sustiprėjimas.

„Tikras Kristaus mylėtojas ir stropus jo dorybių sekėjas nesiduoda smaguriams suklaidinti, neieško jausmuose saldybių, bet verčiau trokšta iškentėti dėl Kristaus sunkų darbą ir kentėjimus,“ sako Tomas Kempietis.

„Ne naujas tai dalykas ir nesvetimas Viešpaties kelias pažįstamiems, nes didi šventieji ir senieji pranašai panašias permainas dažnai kentėdavo... Jeigu taip dėjosi su didžiais šventaisiais, nenusiminkime-gi mes silpni ir pavargę, jei kartais esame stropūs ir kartais ataušę.“ (Apie Kristaus Sek. II kn. 9 sk. 3, 4, 5).

54. Sausumų panaudojimas.

Dvasiniai sausumai yra labai neįauki sielai būklė. Tiesa, jie valo sielą, ją tobulina; žmogus turi naudos, bet tas, kuris žino kaip tuos dvasinius sausumus panaudoti. Jeigu-gi tyrimo ir valymo valandoj pradėtų kas abejoti, ar nebvilčiai pasiduoti, kad neturi dvasinių palinksminimų ir dėl to nenorėtų tobu-

lintis bei eiti pasirinktu keliu į šventumą, — tas nevertas dangaus. Išganytojas pasakė: „Nėvienas, kur prideda savo ranką prie arklų ir atgal dairosi, netinak Dievo karalystei.“ (Luk. 9, 62). Mūsų arklai — noras tobulintis — neturi užgesti mūsų širdyje, nepaisant pasitaikomų gyvenime sunkumų.

Kad šių dvasinių sunkenybių metu tobulėtume ir daugiau užsitarnautume nuopelnų pas geriausiąjį V. Dievą, privalome: —

1. Neapleisti ir nemažinti pasiimtų dvasinių lavybų, kurias pirmiau turėjome pasirinkę.

2. Daugiau kantrumo ir dėmesio skirkime savo darbams ir dvasinėms lavyboms.

3. Kiek galime, pašalinkime sausumą priežastis: kūno nesveikatą ir sąžinės neramumą, pilnai atsiduodant V. Dievo gailestingumui. „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę šalin nuo manęs. Tačiau tebūna ne mano valia, bet tavo,“ (Luk. 22, 42).

4. Reikia imtis daugiau išorinių darbų, kuomet sunku yra grynai dvasiniai. Gali tai būti įvairūs gailestingumo darbai; garsiai kalbamos maldos, giesmės, dvasinis skaitymas ir kitai.

5. Nusizemink Dievo akyvaizdoje, savo menkumą pažinęs. Ši neįjauki tau dvasios būklė, gal, yra visų naudingiausia.

Tomas Kempietis mokina: „džiaugsmo netekęs nenusimink, bet nusizeminime ir kantrybėje lauk dangiško aplankymo, nes galingas yra Dievas ir gali tau dar didesnę džiaugsmą suteikti.“ (Apie Kr. Sek. II kn. 9 sk. n. 4).

6. Pamaldžioj tyloj galima laukti naujų suraminimų. Jų gali prašyti pas Viešpatį, kaip elgeta prašo išmaldos. „Nereikla tuomet nei nusiminti, nei abejoti, o visa, kas mus ištikis, kantriai dėl Jėzaus Kristaus garbės nukęsti: nes po žiemos užstoja vasara, po nakties — diena, po audros — didi giedra,“ mokina Tomas Kempietis (Apie Kr. Sek. II kn. 8 sk. n. 5).

Apie šią dvasinę neįjaukią būklę, paprastai, nesiteiraujama pas paprastuosius nuodėmklausius. Norint pasitarti, reikia kreiptis į tik-

rą dvasinių dalykų žinovą — dvasios vadovą.

§ 3. APIE SKRUPULUS.

55. Skrupulai ir jų priežastys.

Pirmoje šios knygos dalyje, 15 skyriuje, kalbėdami apie nuodėmių nekentimą, nurodėme plačiau kas yra sąžinė ir kokia ji būna.

Sąžinė yra proto sprendimas apie dorovinę veiksmo vertę. Ji būna tikra, klaidinga ir supainiota. Pastaroji būna suvaržyta ir palaida. Suvaržytoji yra skrupulingoji sąžinė.

Doroviniai skrupulai yra tai tuščia baimė, kuri sukelia sąžinėje neramybės. Tos tuščios baimės įgaldintas asmuo ten mato nuodėmę, kur jos visai nėra, arba kur yra vien atleidžiamoji nuodėmė, sako esanti mirtinoji. Tai skrupulų žymė. Jie yra sąžinės liga. Labai skiriasi nuo jautriosios sąžinės, kuri vengia ir mažiausių klaidų bei nusikaltimų, neturėdama tų neramybės. Jautrios sąžinės žmogus nuoširdžiai myli V. Dievą, nuodugnai tiria savo visus veiksmus, ar kartais nenusikalto V. Dievui. Skrupulingos sąžinės asmuo serga tuščia baime, kuri savo pagrinde yra klaidinga. Pav. įsibauginęs tikrai mano, būk sunki nuodėmė bus, jei prieš valgį nepersizęgnos. Gera ir girtina yra visais savo veiksmais pagerbti Dievą, bet padarytas netobulumas, ar klaida nesudaro nuodėmės.

Kadangi skrupulai yra dvasinė liga, — jie gali būti labai naudinga priemonė sielai apvalyti, jei tik ligonis tinkamai panaudos tą neįjaukią būklę; bet gydytis iš skrupulų reikia.

Kame pasireiškia skrupulai? Įvairiausių dalykuose: viename, arba daugelyje kartu. Skrupulingieji nerimauja už savo buvusius, esamus ir būsimus veiksmus.

1. Abejoja ar gerai, vertai ir tinkamai yra atlikę kai kuriuos veiksmus, pav. išpažintis, maldas, Mišių klausimą; ar vertai yra padarę vienuolinius įžadus, priėmę kunigystės šventimus ir t.t. Tos abejonės apima: prisirengimą prie tų veiksmų, intenciją, dėmesį, ar gerai ištarę maldos žodžius.

(Bus daugiau).

Dieviškos Širdies Šventoji.

Nesenai buvo kanonizuota šventoji Margarita Marija Alacoque. Ji gimė Lau-thecour, Francijoje liepos 22 d., 1647, mirė spalio 17 d., 1690. Iš pat mažens Šv. Margarita pasišventė Dievo tarnystai, ištesėjo pašaukime ir tapo šventa. Ji nurodė žmonijai gausias Dieviškos Širdies dovanas. Patikrintomis žiniomis, toji kukli vienuolė, dabar šventoji, gavo apreiškimų, iš kurių šešiasdešimts septyni suteikti paties Jėzaus Švč. Sakramente. Šie Saldžiausios Jėzaus Širdies apreiškimai rodo aiškiai, jog Išganytojas geidžia ir reikalauja mūsų pamaldumo į Dievišką Jojo Širdį ir kad tas pamaldumas būtų sujungtas su maldingumu į Švč. Sakramentą.

Šv. Margarita nerado didesnio džiaugsmo, kai tik būti prie Brangiausio Išganytojo kojų, kuris, mus mylėdamas, apsigyveno Švč. Sakramente. Ši kilni Jėzaus meilė žmonijai pripildė šventosios širdį tikru dėkingumu. Visas savo liuosas valandas ji praleisdavo prie Švč. Sakramento. Kuomet šaukdavo pareiga ją kur kitur, ji atsitraukdavo nuo Jėzaus su liūdėsiu ir meldavo Jo būti su ja kartu. Dažnai ji jautė neapsakomus skausmus, negalėdama būti arti Švč. Altoriaus Sakramento. Šventoji rašo, "Jei galėčiau priimti Švč. Sakramentą tiek kartų kiek aš tiktai norėčiau, mano širdis būtų patenkinta." Kitoje vietoje ji rašo: "Vieną dieną kuomet aš karštai troškau priimti Švč. Komuniją, mano Viešpats pasirodė man ir tarė:" 'Mano duktė, Aš išgirdau tavo vaitojimą. Tavo širdies troškimas man patinka. Jeigu Aš nebūčiau įsteigęs Švč. Sakramento, Aš dabar Jį įsteigčiau dėl tavo meilės, kad galėčiau turėti paguodos tavo sieloje ir apsigyventi tavo širdyje.' Tie žodžiai uždegė Šv. Margaritos širdyje neapsakomą mei-

lę ir ji sušuko: "O Meile! O prakilniausia Dievo meile, savo nevertam sutvėrimui!"

Ištikrųjų, Jėzus, įsteigdamas Švč. Sakramentą, parodė mums Savo meilės aukščiausią laipsnį. Dieną ir naktį Jisai budi mūsų altoriuose, gyvena mūsų tarpe, rūpinasi mūsų vargais ir siela. Bet dažnai mes atsimokame nedėkingumu. Nekartą tamsios valandos apsiaučia mūsų sielas. Vargai, nemalonumai, skausmai ir įvairios žemės sunkenybės dengia mūsų vidinį džiaugsmą, žmogus skęsta kaž kokioj baimėj ir tamsoj; jis ieško suraminimo, nori išgirsti gerą žodį, bet klysta, jei jis ieško suraminimo pas žmones. Žmonės tavo širdies nesupras, vien Dievas žino tavo troškimus ir skausmą. Sunkiose valandose eik prie Saldžiausios Širdies Švč. Sakramente. Neieškok paguodos žmonių tarpe, nes jie nesugebės paguosti ir tu skursi ir kęsi. Pasiskūskime pačiam Dievui. Jis mūsų neapleidžia ir neapleis. Jei pasitaikytų net suklysti ilgoje šios žemės kelionėje, Dievo neužmiršk, Jį mylėk, Juo pasitikėk, o neprazūsi!

E. J. T.

Mano Viešpats ir mano Dievas.

Brangusai Jėzau, ką daugiau Tu galėjai man suteikti, kad Tave mylėčiau! Suteik man malonę suprasti tą begalinę meilę, kuri privertė Tave tapti žmogumi, numirti ant kryžiaus ir pasilikti amžinai švenčiausiame Sakramente mūsų sieloms kasdieniniu valgiu. Ką daugiau Tu galėjai padaryti, kad įgytumei mano meilės? Aš turėčiau išgailėties numirti, atmindamas, kad Tave užrustinau tiek daug kartų ir veltui išaikvojau tavo malones. Mano brangiausias Jėzau, aš gailiuosi iš savo širdies gilumos, kad Tave užrustinau. Aš myliu Tave, mano begaline Gėrybe, berybe Meile! Neatsisakyk, Saldžiausias Jėzau, vėl grįžti į mano širdį. Verčiau numirti tukstantį kartų, negu prašalinti Tave iš savo širdies. Ateik Jėzau, ir uždegk mano širdyje savo meilės ugnį, kad visa užmiršęs, temastyčiau vien apie Tave, visame ieškočiau tiktai Tavęs, — mano begaline Meile ir Gėrybe. Amen.

Marija Iš Agredos

(Tąsa)

Tu atsimeni, kad Ferdinandas ir Izabellė sunaikino Maurų valdžios likučius Grenadoje. Jie vienok dar laikėsi tvirtai Šiaurinėje Afrikoje. Jie vedė nuolatos plėšikų karą. Žinai mūsų valdžia padėjo padaryti jų žmogžudiškiems darbams galą, bet tai įvyko daug vėliau. Iki to laiko tarp ispanų ir maurų viešpatavo didelis neapsikentimas. Daug maurų dar gyvena pačioje Ispanijoje.

Afrikoje maurai laikė vergijoje daugybę krikščionių, ispanai tuo pat atsiųgino maurams. Garsus ispanų poetas, Cervantes, buvo nekuri laiką maurų vergijoje. Jie vėliau savo knygoje aprašė tą vergiją ir tai rodo kokiose sąlygose pavergtieji turėjo gyventi.

Šis istorijos kąsnelis, studentų atpasakotas, kad parodytų nekurių paskesnių įvykių priežastis.

Studentai papasakojo, kad švenč. Panelės Stebuklingosios parapijos Agredoje užrašuose yra pažymėta, kad 1626 metų tą ir tą dieną ir mėnesį buvo pakrikštytas mauras, gimęs Konstantinopolyje. Jo krikšto vardas Francisco. Pastabose ties tuo užrašu pažymėta: "Šis yra mauras, kurį atvertė į katalikus Sesuo Marija. Jis čia buvo atgabentas iš Pamplonos kalėjimo. Ten jam ji pasirodė, kad ji atverstų.

Buvę mat taip. Nekuris ponas Madrیده turėjo vergą maurą. Jis nuo jo pabėgo. Ji suėmė policija ir uždarė kalėjimą Pamplonoje. Tas ponas rašęs kariškajam gubernatoriui Agredoje, savo geram draugui. Laiške prašė pargabenti maurą Madridan.

Gubernatoriui teko atsilankyti su nekuriais reikalais Nekalto Prasidėjimo vienuolyne. Jis paminėjo vienuolėms, kad turįs prašymą nugabenti Madridan

vergą ir paskaitė laiško dalį. Ten buvo ir šis sakiny: "Gabenk ji labai atsargiai. Jis yra baisus šuo. Jis ištruks, kaip jau jis padarė kartą."

Tie žodžiai labai nuliūdino sesers Marijos širdį. Ji tikėjo, kad tas žmogus, kaip ir kiti, yra Kristaus Krauju atpirktas, o jis laikomas už šunį. Ji prašė gubernatoriaus, kad vergą gabentų per Agredą į Madridą.

Gubernatorius nukeliavo Pamplonon. Jis sutvarkė viską gerai, kad "garsųjį Maurą" nugabentų Madridan. Mauras buvo ramus. Jis ramiai išpasakojo gubernatoriui, kaip jam kalėjime du kartu apsireiškė vienuolė. Ji puolusi ant kelių maldavo jį pasilikti krikščioniui. Ji mane išmokino visų tikėjimo dalykų. Aš trokštu priimti krikštą ir tai Marijos Stebuklingosios bažnyčioje Agredoje. Man turi būti suteiktas vardas Francisco, nes vienuolė taip sutvarkė.

Gubernatorius didžiai nudžiugo. Greitai jis atkeliavo su mauru Agredon. Buvo paskirta krikšto diena. Tą dieną susirinko bažnyčion daug valdininkų, žymių žmonių ir visa minia krikščionių. Mauras ištikrųjų pasirodė gerai mokąs tikėjimo dalykus. Jo prisirengimas priimti krikštas buvo labai gražus. Jis priėmė krikštą su giliu tikėjimu ir dievotumu. Tai didžiai patenkino visus.

Sesuo Marija buvo tuomet 24 metų amžiaus. Ji jau buvo išbuvusi vienuole septynis metus. Ji nuo savo vienuolinio gyvenimo pradžios pasižymėjo didžiu dievotumu ir pamaldumu. Pradžioje visos draugės stebėjosi tuomi. Vėliau ją apniko užšalimo ir prislėgimo dvasia. Ji išrodė Dievo apleista ir netekusi Jo malonių. Draugės pradėjo ją persekioti ir ją smerkti, kad ji buvusi veidmainė. Ji kentėjo visa tai su nuo-

lankumu ir atsidavimu Dievo valiai. Čia pasirodė jos kantrybė visame pilnume. Tuomet Dievas ją ėmė aukštinti. Visame mieste plačiai jau kalbėjo apie jos šventumą. Kas nors ėmė spėlioti, ar ne tik sesuo Marija yra ta vienuolė, kuri pasirodė maurui Pamplonos kalėjime. Kad sužinojus tiesą, ėmė prašyti vienuolyno vyresniųjų ištirti visą dalyką.

Tuomet susirinko daug žymių miesto piliečių vyrų ir moterų, daug dvasiškių, įnėmus ir vienuolyno vyresnius, ir, žinoma, maurą. Jis atsistojo prie lango, geležinėmis grotelėmis ištaisytu. Pro langą turėjo eiti vienuolės, pakėlusios nuo veido savo velionus. Praėjo kelios seserys. Mauras tarė: "Tarp jų nebuvo tos, kuri man pasirodė, nors jos rūbai buvo toki, kaip šių." Po to praėjo sesuo Marija. Mauras sušuko: "Ši yra ta vienuolė."

Kad patikrinus tiesą, pakartota tas pats procesas. Ėjo vienuolė po vienuolės, o mauras kalbėjo: "Ši — ne ta." Kada atėjo jo mokytoja, jis sušuko: "Žiūrėkite, žiūrėkite, ši yra, kuri mane atvertė." Visi susirinkusieji girdėjo jį tai kalbant — ir dar jis pridėjo: "Kaip tai galėjo būti, kad tu atkeliavai Pamplonon mane atversti, kuomet vienuolėms neleidžiama išeiti laukan iš šio vienuolyno?"

"Notaras," pasakė studentai su pilnu tikrumu, "kuris rūpestingai viską išklausė ir matė ir kuriam sesuo Marija buvo gera pažystama, viešai paliūdijo ir paskelbė, kas įvyko.

Aš norėjau sužinoti kaip baigėsi to mauro istorija. Ar jo ponas jį priėmė kaip brolių, ar kitaip — bet ispanas užbaigė savo istoriją, palikdamas atvirą kelią galvoti, kaip sau nori.

Nenorėjome daugiau sunkinti studentų, mes nukrypome kitur. Mano tėvas, kurio specializacija yra statyti didelius namus, prisijungė prie žmo-

nių grupės ir leidosi apžiūrėti vienuolyną ir jo statybą.

Tėvas pasiteiravo apie vienuolyno sodybą. Žiūrint į uolas, kurios buvo aplink vienuolyną, išrodė, kad reikėjo įdėti labai daug darbo kol jam buvo prirengta užtektina vieta statyti. Sužinota, kad tik per penkis metus ta vieta buvo parengta. Po to vienuolyno statymas jau ėjo labai greitai.

Mūsų nauji prieteliai mus painformavo, kad ir tai visiškai tikras dalykas, kad pradėdant vienuolyno statymą, jo išde buvo tik 20 "real'ų." (Real'as tai tiek buvo te vertas, kaip senoviškas New Yorko šilingas — 12½ centų.). Nežiūrint to, vienuolės kas savaitė mokėjo visiems darbininkams ir statymas nebuvo nutrauktas. Dievo Apveizda būdėjo. Ji rado kelius aprūpinti savo tarnaičių reikalus.

—o—

Mūsų nauji prieteliai nuvedė mus toliau prie mažo langelio. Jis buvo lygiai su žeme. Ties juo buvo jau daug žmonių. Kiekvienas jų stengėsi pažiūrėti per langelį vidun. "Tas langelis" — tarė prieteliai — "atsidaro į tą požemį, kuriame yra sesers Marijos kūnas. Jis ten ilsisi nuo pat jos mirties 1665 m. 1757 metais jis buvo iškeltas į aukštesnį, šviesų kambarį ištirti. Po to vėl tuojaus buvo nukeltas atgal.

"Bet dabar — tarė vienas vyras pašnabždomis — jie išnešė kūną aukštyti ištirti ir peržiūrėti visus dokumentus, kurie buvo karste sudėti. Po to kūnas bus sudėtas naujame karste ir nuneštas pas didžiausias duris vienuolynė. Ten visi jį galėsime pamatyti. Toliaus jis bus patalpintas tam tyčia parengtoje vietoje, kurioje sesuo Marija paprastai meldavosi.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys.

CHICAGO, ILL. — Jungtinėse Am. Valstybėse vakaruose, pietuose ir vakarų šiauriose yra vyskupijų, kurių ribos labai plačios, bet katalikų nedaug. Be to jie yra didžiai išsisklaidę po miestus, miestelius ir kaimus. Daugelyje vietų jie jokiū būdu negali sudaryti tikrosios parapijos.

Taigi tokiose vyskupijose yra mažai tikrųjų parapijų, bet už tat yra daug misijų stočių. Tokiose vyskupijose dažnai vienas kunigas turi kelias misijas ir yra nuolat kelionėje, aprūpindamas tų misijų katalikų sielos reikalus.

Su tomis kelionėmis, žinoma, susiriša nemažos piniginės išlaidos. Misijų katalikai nepajėgdavo jų padengti ir kunigo reikalus aprūpinti.

Tai štai Chicagoje 1905 m. Pranciškus Kelley, dabartinis Oklahomos vyskupas įkūrė draugiją, vardu "Catholic Church Extension Society." Jos tikslas yra padėti čia Amerikoje toms neturtingoms vyskupijoms.

Štai kokis tos draugijos pasisekimas: 1905 metais, kuriais ji įsikūrė, turėjo įeigų \$1,934.00. Toliaus, kasmet tos įeigos augo ir 1929 met. jos pasiekė \$1,662,605.26.

Šiomet ta draugija apvaikščioja 25 metų sukaktuves, spalio 18 d. Šv. Tėvas, Pijus XI, atsiuntė jai savo pasveikinimą ir apaštališkąjį palaiminimą. Be to savo pasveikinimus ir linkėjimus prisiuntė septyni kardinolai, trys apaštališkieji delegatai, dvylika arkivyskupų, šimtas vyskupų ir daugybė kitų asmenų.

NEW YORK, N. Y. — Tautinė Katalikų Vyrų Konferencija įvedė "katalikų valandą" per radio. Kas sekmadienio vakaras per New Yorko radio stočių tinklą, prisidedant prie to apie 50 stočių visuose Amerikos kraštuose, galima pasiklausyti labai gražaus programo ir kalbų a-

pie svarbius gyvenimo klausimus.

Sekm., 28 d. kalbėjo kun. Jonas A. McClory, S. J. Jo kalbos tema buvo "Krikščionybė ir Inteligentija."

Savo kalboje kun. McClory pažymėjo, kad yra trys pamatiniai veiksniai žmogaus gyvenime, būtent: Dorovė, Kultūra ir Religija.

Dorovė esanti gyvenimo tikslas, gi kultūra ir religija dvi stambiosios priemonės tikslui atsiekti. Kultūra yra pagalba dorovei, bet pagalba neužtektina, o kartais net kenksminga, vedanti į nedorovę. Religija yra reikalinga ir užtektina dorovės pagalba. Ji turi savyje daug galimybės kultūrinti žmogišku būdu.

Kas norėtų religijos vietą užstatyti kultūra, darytų labai klaidingai. Kultūra, kad labai aukštai pakilus, yra grynai prigimtas dalykas, pačių žmonių ir žmogiškomis priemonėmis sudarytas.

Yra kultūringų žmonių — vyrų ir moterų, kuriuos tokiais padarė mokykla ir auklėjimas, bet kurių žmonės nenorės pripažinti tikrais "džentelmenais" ir "leidėmis," ir yra vyrų ir moterų, kurie neturėjo laimės gauti aukšto auklėjimo, bet kuriuos visi laiko tikrais "džentelmenais ir leidėmis."

Šiuos pastaruosius tokiais padarė religija. O aniems kultūra be religijos nesugebėjo duoti tikrųjų "džentelmeniškumo" žymių.

ROMA. — Iš Vatikano paskelbta, kad Šventasis Tėvas Pijus XI lapkričio mėnesį pasiųs specialę misiją į Abisiniją (Etiopiją), Afrikoj, kur bus vainikuojamas imperatorius Ras Tafari. Misijos priešaky bus apaštalinis delegatas Egiptui, vyskupas Valeri.

Taipat specialė misija bus pasiųsta į Rumuniją — į karaliaus Karolio vainikavimo iškilmes.

MUSŲ DARBAI

Remėjų Vajus.

ARLJONŲ Kolegijos Remėjai daro dailų kultūrinį darbą, — savo auka prisideda prie Kolegijos Fondo, iš kurio bus sukurta erdvi vieša lietuviams bernaičiams aukštesnėji mokykla, o kartu sau turi už tą pat auka savaitinį laikraštį “Laivą” ir dvasinę narių “apdraudą.” Toji apdrauda — tai dvasinė pagalba. Visi Remėjai yra Marijonų Vienuolijos maldų, gerų darbų ir nuopelnų dalininkai. Už visus gyvus ir mirusius Remėjus laikomos dvejios šv. Mišios metuose: Sekminėse ir Nekalto Prasiidėjimo šv. P. M. šventėje. Atskirai už kiekvieną mirusį Remėją, gavus žinią Remėjų Centre 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill., laikomos dvejios gedulingos Mišios ir paskelbiama “Laive”, prašant visų Remėjų sukalbėti po 1 Ražančiaus dalį už mirusį Remėją.

Nariai Steigėjai, Garbės ir Amžinieji Remėjai gauna narystės ir garbės pažymėjimus. Jie visi kartu su metiniais Kolegijos Remėjais gauna visų branginamą “Laivą” veltui. “Laive” rašo daugiausiai kunigai marijonai. Jų teikiami paaiškinimai, straipsniai ir atsakymai daugybei sielų parodė tikrą kelią į šventumą ir į laimę. Gaunamieji padėkos laišakai “Laivo” leidėjams yra nuolatinis paskatinimas visą širdį įdėti į tą “tylųjį misijonierių — Laivą,” kuris niekam namuose neužankščia, bet pasirengęs visiems patarnauti svarbiausiame — išganymo reikale.

Mes norėtume, kad Kolegijos Fondas didėtų, kad greitai galėtume pradėti kurti užsibrėžtąją Lietuvių Kolegiją, kad daugiau žmonių naudotųsi “Laivo” dvasiniu patarnavimu, bet ne viskas nuo mūsų

norų priklauso. Reikia taip-gi Dievo malonių ir Jūsų, Brangieji Remėjai, prisidėjimo auka ir darbu.

Norėtume gauti 2,000 naujų Kolegijos Remėjų. Pradedame Remėjų Vajų. Bet prašome Jūsų pagalbos. Jeigu visi Remėjai atsistų po 1 naują Remėją — jau būtume pasiekę tikslo. Jeigu, kurie patys negalite nueiti ir paprašyti prisidėti į kilnų darbą, paduokite jų pilnus adresus, — Remėjų Centras laišku pas juos atsilankys. Prašome į talką. Laiškus adresuokite: Rev. C. Matulaitis, M. I. C., 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Kolegijos Remėjai:

T. Zokaitė Marian Hills College, Hinsdale, Ill.	100.00
Pet. Balčiūnas Bridgewater, Mass.	50.00
A. Kudarauskienė E. Haven, Conn.	3.00
Petr. Krištaponienė Phila., Pa. ...	3.00
Ant. Rupšis Rockford, Ill.	3.00
Mar. Saduskienė Chicago, Ill.	3.50
Jonas Dimša Chicago, Ill.	3.00
Morta Kledienė Chicago, Ill. ...	3.00
Jonas Jaračkas Lawrence, Mass.	3.00
M. Zaičikienė S. Boston, Mass. ...	3.00

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas

Remėjų Centras.

A. † A.

KATARINA ČEPONIENĖ,

Nuolatinė Marijonų Kolegijos Remėja, Orange, Mass. mirė spalio 12 d.; palaidota spalio 14 d. Buvo pavyzdinga, gera katalikė. Už jos sielą atlaikytos dvejios šv. Mišios Marijonų Vienuolyne. Visi-gi Remėjai malonėkite už ją sukalbėti po 1 Ražančiaus dalį.

Amerikos Lietuvių Žinios.

SO. BOSTON, MASS.

Pas mus yra Misijos. Jas teikia malonus misijonierius marijonas kun. A. Petrauskas. Žmonių lankosi stebėtina daug. Niekad mūs bažnyčia per Misijas nėra mačiusi tiek žmonių. Misijonierius sako pamokslus nuoširdžiai, labai suprantamai ir užimančiai. Visi esame jam dėkingi.

A. O—ienė.

ROSELAND, ILL.

Mūsų kolonijoje gyvuoja gabus p. A. Jonata. Jisai išrado naują būdą kars-tams daryti. Tikisi uždėti savą dirbtuvę. Jau esąs gavęs iš Vašingtono patentą. Karstai Amerikoje labai brangūs. Gra-boriai paima už juos šimtus dolerių. Ką Lietuvoj kainuoja \$15.00 tai Amerikoje \$500.00. Linkėtina p. A. Jonatai geriausio pasisekimo.

A. R—tis.

DUQUESNE, PA.

Mūsų miestelio geležies fabrikai veikia, bet darbo neužtenka visiems. Čia gyvena daugiau 80 lietuvių šeimynų. Keletas vikresniųjų turi atsidarę įvairius biz-nius. Labai didelė stoka inteligentų, pasišventėlių. Tautinis ir tikiybinis gyvenimas daug nuo to nukenčia. Jaunimas šalinasi. Bėga iš lietuviškų organizacijų. Labai skaudu. Kai kurie visai pamiršo savo tėvų kalbą. Teisinasi, būsią geri lietuviai ir nekalbėdami lietuviškai. Didelė klaida. Prie tautos dvasios, jos tradicijų, praeities supratimo daug sveria kalba. Kas nekalba lietuviškai — jau yra tik pusė lietuvio, o pusė kaž kokie be šviesios praeities “merikanto.” Laikas susiprasti.

S. S.

BALTIMORE, MD.

Darbštusis gerb. klebono pagalbininkas kun. d-ras Mendelis labai sumaniai tvarko bažnyčios ir mokyklos reikalus. Visa dailioji bažnyčia iš lauko ir iš vi-

daus nudažyta; taip-gi pataisyta svetainė, pagražinti mokyklos kambariai, kietas; duoti mokyklai ir kiti patogūmai. Visi džiaugiasi gražia mokykla, tik var-gas, kad mokinių skaičius mažėja. Ne-manykit, būk lietuviai Baltimore nyksta. Ne; jie tik serga svetimomis ligomis. Ma-no, būk svetimos mokyklos jų vaikus iš-mokins geriau lietuvių kalbą suprasti. Tėvai, kurie savo vaikams išplėsiate lietu-vystę iš jų širdelių, kurie naikinate savo tautos ir Tėvynės meilę savo vai-kuos, siųsdami juos į airių ir kitokias mokyklas, nelaukite, kad jus mokės sū-nūs pagerbti, kuomet jūs nemokate savo prabočių ir jų kalbos gerbti. Ameriko-niškais “airiais” virtę, jie tik pasijuoks iš jūsų žilo plauko.

Kol nevelu, susipraskite ir remkite savas lietuviškas įstaigas. Juk svetimieji mūsų parapijos reikalais nesirgs. Kas tik gali, siųskite vaikučius į savo lietuvišką mokyklą.

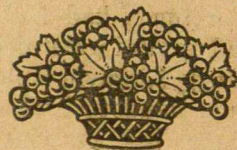
K. Lietuvis.

SHENANDOAH, PA.

Spalių 29 d. įvyks nepaprastos iškil-mės. Iš keliolikos lietuvių kolonijų su-plauks tūkstančiai lietuvių paminėti D. L. K. Vytauto 500 m. sukaktuves. Dailiai susitvarkę, pasirodysim Shenandoah. Ba-žnytinėse iškilmėse pasižadėjęs dalyvauti J. E. vysk. O'Hara. Į bankietą atvyksias p. Balutis, numatomasis Užsienių reikalų ministeris; taip-gi Pensylvanijos guber-natorius Pinchot.

Te Vytauto dvasia išjudina apsnūdė-lius į garbingą darbą tėvynės Lietuvos naudai.

Antanėlis.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Meldžiu paaiškinti “Laivelyje”, kaip suprasti Jėzaus nužengimą į pragarą. Juk mus mokina, kad iš pragaro niekas niekadės neišeis, o Kristus išėjo, atsikėlė iš numirusių ir visas dūšias atpirko. Ko Jėzus buvo nužengęs į pragarą? M. G. iš Worcester, Mass.

ATSAKYMAS. Vienu žodžiu “pragaras” pasakome apie du skirtingu dalyku: apie amžinosios bausmės, sopulių ir praeikimo vietą iš kur niekas negali išeiti ir apie tą vietą, kurioj teisingųjų Senojo Įstatymo žmonių sielos laukė Atpirkėjo. Ta vieta kitaip yra vadinama *limbo*. Nebuvo tai kančių vieta, nes teisingieji bausmės neužsipelnė, bet, kadangi buvo nuštoję teisės Dievą regėti kol Išganytojas savo kančia neatpirks jų ir neatlygins už juos Dievo teisingumui, tai buvo vieta sulaikytų sielų nuo dangaus, ji taipgi yra pavadinta: *pragarai*. Žodžio vienodumas sudaro visą keblumą.

Jėzaus siela nužengė į pragarus pranešti teisingiesiems linksmą žinią, pamokyti apie įvykusį Atpirkimą. Trečią dieną Jėzaus siela grįžo ir atmainė Jėzaus kūną. Kristus kėlėsi iš numirusių.

KLAUSIMAS. Jei moteris apleidžia savo vyrą ligoje ir nenori su juo kartu gyvent ar nenusideda? F. K. Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Nusideda. Vyras žmonai ir žmona vyrui yra prisiekę bažnyčioj per šliūbą viens kito neapleisti iki mirties. Jei kitaip elgiasi, — nenusideda.

KLAUSIMAS. Yra moterų, kurios ardo naujai susikūrusias šeimynas, patardamos jaunosims moterims, jei vyras kuomi nors nepatinka, negyventi su juo. Ar nenusikalsta tokios? F. K. Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Nusikalsta, jos yra dviejų žmonių laimės griovėjos ir eina velnio pasiuntinio pareigas.

KLAUSIMAS. Kodel žmonės daug

blogo kalba apie savo klebonus? Ar tokie nenusideda? F. K., Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Geri žmonės kalba daug gerų dalykų apie visus, o blogieji — vien blogumus visur mato. Iš kalbos galima pažinti žmogaus dorovinę vertę. Nevalia blogai kalbėti, teisti ir viešai smerkti savo artimą, juo labiau, kurie Bažnyčioj aukščiau stovi, savo dvasios vadus. “Nekalbėk neteisiai prieš savo artimą.”

KLAUSIMAS. Sueina žmonės ir pradeda kalbėti apie kunigus. Pripasakoja daug prasimantų netikrų dalykų. Tada vieni ima žeminti, niekinti tą ar kitą kunigą, o kiti girti. Kaip reikia jiems teisingai patarti? F. K. Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Priminkite jiems Dievo įsakymus: “neužmušk,” “nemeluok.”

KLAUSIMAS. Kodėl mūsų moterys katalikės neturi drąsos paprašyti laukan tuos asmenis, kurie viešai išniekina atėję jų butan tikėjimą ir piktina mažus vaikus? F. K., Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Per mažai jos suprant Kristaus Bažnyčios mokslą ir savo kaip motinų pareigas.

Jeigu atėjęs neklaūza imtų gadinti kambariuos rakandus, mušti indus, — jos beregint tokį išmestų laukan už skriaudos darymą, bet kuomet tie neklaūžos vaikučiams daro dvasinės skriaudos, — to nejaučia. Su tokiais žmonėmis sėbrauti nevalia, nors jie būtų tiek brangūs kaip ranka, ar koja, ar akis. Reikia nuo jų pasišalinti.

KLAUSIMAS. Ar nenusikalsta motinos, kurios pamažina metus savo vaikams, važiuodamos geležinkeliu, t. y. pasako, jog duktė 11 metų, nors ji jau 14. Ko verta tokia motina? F. K., Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Nusikalsta, meluoja ir vertos papeikimo.

LIETUVOS ŽINIOS

Autobuso katastrofa.

Plente tarp Kauno ir Garliavos plentų valdybos lengvasis automobilis susidūrė su autobusu Nr. 11. Autobusas, pavažiavęs 12 metrų, nuvirto į griovį su 14 žmonių. Virstant visi važiavusieji buvo sužeisti. Lengvosios mašinos keleiviai nenukentėjo.

Autobuso šoferis J. Tarasevičius, kuris buvo daugiausia sužeistas, Kauno ligoninėj mirė. Kiti sužeistieji iš ligoninės paleisti namo. Jų daugumas yra iš Marijampolės. Ištyrus dalyką, paaiškėjo, kad katastrofa įvyko dėl kaltės autobuso šoferio, kuris jau mirė. "R."

Atentato byla.

Atentato prieš pulk. Rusteiką byloje suimtas dar keletas voldemarininkų. Panevėžy suimti voldemarininkai Didelis ir Vėžys. Tauragėj atleisti iš tarnybos keli turėję geras vietas voldemarininkai. Pulk. Rusteika, gydytojų patiriamas, išvyko

sveikatos pataisyti į užsienį.

Kiek naujų studentų.

Iki šiolei į universitetą priimta 847 studentai, o prašymų paduota net 1298. Jų prašymai svarstomi ir bus priimta dar apie 200 studentų. Taigi, šiemet į Universitetą bus priimta apie 1050 naujų studentų, taigi, keliais šimtais mažiau negu pernai. Daugiausia stojo į medicinos, teisių ir technikos fakultetus. Į Teologijos-Filosofijos fakultetą įstojo 92 asmens.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24th, 1922.

Of "Laivas" (The Ship) published Weekly at Chicago, Ill., October 1st, 1930, State of Illinois, County of Cook.

Before me, a Notary Public in and for the county of aforesaid, personally appeared Rev. Dr. C. Matulaitis, who having been duly sworn according to law, depose and says that he is the manager of the "Laivas" and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required, by the Act of August 24 1922 embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher: Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Editor: Rev. V. Kulikauskas, 1534 So. West St., Rockford, Ill.

Managing Editor: None.

Business Manager: Rev. Dr. K. Matulaitis, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

2. That the owners are: Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

3. That the known bondholders mortgages and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds mortgages, or other securities are: none.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder of security holders appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds or other securities than as so stated by him.

C. Matulaitis

Sworn to and subscribed Helen Mackiewich before me this 30th day of September, 1930.

(My commission expires June 28, 1934).